

Panakeiin palec

ukázka

„A já říkám, že to je špatný nápad,“ prohlásila Brugis tónem, který zněl, trochu jako když si muž neví rady proti přesile žen a odmítá si to připustit.

Brugis byla Lakóňanka a jako většina tamních dívek se zcela mýjela s pojetím ženského světa, jak ho znali v Attice – nemluvě o tomto břehu Egejského moře, kde více než kdekoliv jinde platilo staré rčení, že jsou to muži, kdo vládnu všemu na světě, zatímco ženy vládnu pouze mužům. Nervózně si pohrávala s obřadní dvoubřitou sekerou, kousala si nehty a vůbec nikterak nedbala na to, že díky svému původu by měla být předobrazem adjektiva „lakonický“.

„Ty nechápeš, co to je předsvatební nervozita,“ utřela ji Faëna, Afroditina kněžka, jako by to bylo bůhvíjaké vysvětlení.

Princezna Kleité seděla na rozlehlém lůžku plném polštářů a nymfa Neaira jí hbitými prsty zaplétala copy do složitého účesu kolem hlavy. Kleité udržovala ztrápený výraz, ale dalo jí to práci, dobře věděla, že už vyhrála.

Brugis vrhla nešťastný pohled k Létheii, v níž, snad kvůli jejímu toulci a luku panenské lovkyně, zde viděla jedinou spřízněnou duši.

„Jsme svatební družina, nebo služky?“ zavrčela Brugis. „Budu se opakovat, ale celá tahle idea kněžek žehnajících obřadu zaslíbení, jen aby se král mohl blýsknout před diváky, mi připadá jako okázalý nesmysl.“

Popravdě řečeno, i Létheia by raději byla kdekoliv jinde. V klidu se proletět někde za městem, dorazit, až bude hostina v plném proudu, a usednout někde v ústraní ve společnosti amfory lýdského vína, to byla její ideální představa svatebního obřadu. Problém byl v tom, že zde není v roli Artemidiny lovkyně, ale jako zástupkyně delfské věštírny, což mělo několik nevýhod. Jednou z nich, kromě nezbytného zachovávání dekora, byl přísný zákaz projevit na cokoliv názor, protože lidé mají tendenci přisuzovat názorům věstkyně zbytečně velkou váhu.

Snažila se držet stranou, křídla stažená u těla, aby zase nedopatřením nesrazila nějakou vázu nebo zlatou cetku, jakých byly v tomto přezdobeném dívčím pokoji nepřeberné zásoby, a doufala, že to celé brzy skončí.

„Nedá se to třeba odložit na zítřek?“ navrhla zoufale, ale výraz ostatních kněžek dal jasně najevo, že na sebe právě prozradila, že poslední půlhodinu neposlouchala ani slovo.

„Je to poslední představení, vrchol sezóny,“ zaštkala Kleité. „Jestli tam nebudu, všechno se zhroutí. Potřebují mě.“

„Chceš říct, že ostatním hercům uniklo, že máš dneska svatbu?“ nadhodila Létheia.

„Slíbila jsem, že to nějak zařídím. Prostě se vytratím, odehrajeme to a za dvě hodinky jsem zpátky. Když mě budete krýt, nikdo se nic nedozví. V masce mě nikdo nepozná.“

„Je skvělé, že cítíš zodpovědnost za kolektiv,“ pochválila ji Peneia, Hérina kněžka, „to je dnes u mladých vzácné.“

Nevyznělo to nijak věrohodně. Peneia, i když dělala co mohla, navlékla se do usedlého vlněného peplu a natřela si tvář silnou vrstvou líčidla, stejně nezakryla, že jí ve skutečnosti není víc než sedmnáct. Na roli ochránkyně mateřství a rodinných hodnot neměla věk ani postavu,

lépe by se vyjímal v chlapeckém běžeckém družstvu nebo mezi hledači pokladů v opravdu hodně úzkých jeskynních šachtách. Ale snahu jí nikdo upřít nemohl.

„A ten zájem o vysokou kulturu...“ dodala.

Princezna se chytila příležitosti.

„Je to naprosto úchvatný historický kus, experimentální drama o tragickém osudu, vyjádřené symbolickým znázorněním emocí jako sboru a...“

„To zní úplně úžasně,“ přerušila ji Faëna. „Taky jsem jednou byla v divadle. Zabili tam takového vousatého chlápka a on pak strašně dlouho zpíval o tom, že ho zabili... Tehdy přišly do módy ty egyptské sukně s rozparkem, ale já si schválně vzala...“

„Je tvůj nejvýznamnější den,“ promluvila Neaira, „je třeba, abys byla šťastná.“

Zaznělo to osudově, až Létheia záviděla. Neaira byla zasvěcená Hekaté a měla by tudíž chodit jen v černé, ale vzhledem k blížícímu se svatebnímu veselí oblékla jednoduchou bílou řízu doplněnou černou stuhou, dohromady s jejíma sivě šedýma očima a bledou pletí to celé působilo až mrazivým chladem.

Faëna jako služebnice Afrodíty zvolila červenou, Brugis ve službách Athény purpurovou a Peneia, kněžka Héřina, žlutou. Létheia sloužící Artemidě to doplnila svým blankytným chitónem a připadala si jako na nějaké Polygnótově fresce znázorňující kontrast mezi nízkou nestřídmostí a božskou uměřeností, k níž se ovšem malíř dosud nedostal.

„Pořád tu pobíhají nějaké služby,“ namítla, „určitě si všimnou, že tu nejsi.“

„To nech na mě,“ opáčila s úsměvem Faëna. Odložila rudé roucho a sundala z pozlaceného věšáku bílou svatební róbu, s letmou samozřejmostí do ní vklouzla a proměnila se.

Kouzlo Afroditinych kněžek nespočívalo ve skutečné proměně těla; pokud byste jako nezaujatý pozorovatel hleděli jen na její tvář, nemuseli byste zpozorovat vůbec žádnou změnu, avšak ve skutečnosti šlo o něco hlubšího. Dokázaly přijmout cizí osobnost stejně snadno jako převlékáme šaty, přebralý pohyby, držení těla, pohled i hlas, staly se právě tím, koho si divák přál vidět.

Ne že by Létheia úplně schvalovala smysl obřadů, při nichž v Afroditinych chrámech kněžky dopřávaly poutníkům snová setkání se ženami, ať už skutečnými, či vysněnými, právě v takové podobě, po jaké kdo toužil – musela však uznat, že podle toho, co viděla, návštěvníci chrámů zřejmě za své oběti dostávají odměnu víc než dostatečnou.

Brugis nenápadně přejížděla opánkem místo, kde jí upadla sekyra a nechala rýhu v ozdobných parketách.

„Měla bych jít s tebou,“ utrousila.

Princezna si mezitím navlékla šedivý chitón a přes něj temně modrý plášť s kápi a zlatými pruhy.

„Byly bychom hrozně nápadné,“ odvětila. „Copak můžu chtít proklouznout kolem stráží s ozbrojeným doprovodem? To už si rovnou můžu vzít s sebou Létheiu s jejím lukem a křídly, to opravdu unikneme pozornosti.“

Létheia, která se zrovna chystala něco takového navrhnout, poznamenala dotčeně: „Umím křídla schovat, když chci. Vypadám pak jako stařenka s hrbem.“

„Bude to v pohodě,“ ujistila je princezna a opřela se o stěnu mezi dvěma nástěnnými olejovými lampami, stěna se hladce otočila a pohltila ji. Lampy se ani nezachvěly.

„Nechali byste si dát do ložnice tajnou chodbu?“ nadhodila Faëna. „Já vám nevím, já bych asi neusnula.“

„Jak se to...“ zkoumala Brugis mechanismus, ale nepovedlo se jí s deskou ani pohnout.

„Stejně myslím, že někdo měl jít s ní,“ mínila Peneia.

„Pozor, někdo jde.“

Objevily se dvě otrokyně s mísami lahůdek a za nimi kráčel tlustý ceremoniář v přezdobném rouchu, Terenthos z Lery, nesl nějaké svítky s časovým rozpisem obřadu a nervózně se jimi probíral. Létheia si pořad nebyla jistá, jestli to je, nebo není eunuch, a nenašla odvalu se nikoho zeptat. Podle toho, s jakou samozřejmostí se pohyboval v ženských komnatách, nejspíše ano, ale cítila z něj určitou míru rozrušení, které jí k tomu nepasovalo.

„Květiny!“ vyhrkl. „Dorazily už květiny?“

Faëna zvedla veliký květinový věnec, tak aby jí částečně zakrýval tvář, a pronesla Kleitiny hlasem: „Myslím, že to bude v pořádku, bílými růžemi se nedá nic pokazit. Ale už jsem viděla čerstvější jasmín. A u bohů, vyhod'te ten asfodel! Čí to byl nápad?“

„Jistě, jistě,“ kýval Terenthos a bylo zřejmé, že nemá nejmenší podezření.

Úspěšná zkouška, říkala si Létheia. Vážně bych nevěřila, že to může fungovat.

Brugis zapoměla na své obavy, odložila sekýru a vrhla se na chlebičky s nakládanou chobotnicí, i Peneia jako by si najednou díky Faënině kouzlu přestala uvědomovat princeznu nepřítomnost. Z bledého Neairina výrazu se nedalo nic vyčíst.

Přesto to byla příležitost, jaká se nedala zahodit.

„Půjdu asi,“ nadhodila Létheia a přikročila k oknu, „podívat se...“ žádná vhodná lež ji nezapadala.

„Máš snad nějakou předtuchu?“ tázal se Terenthos.

„Ano... takovou neurčitou. Nejspíš to nic neznamená...“ ujistila všechny, bez dalšího proklouzla oknem a vykročila do svěžího ranního vzduchu.

Sardy v měkkém světle rozbřesku vypadaly kouzelně. Slunce jako zářivý červený kotouč ohraničený jemným oparem vystupovalo nad vrcholky pohoří Tmólos, mírný svah spadal do údolí, v němž se třpytil zákrut řeky Hermos. Létheia mávla křídly a nabrala výšku, vznesla se nad palácem a mohla obdivovat jeho nádheru, která, ačkoliv žádný z architektů nemohl očekávat příliš mnoho diváků schopných ocenit pohled z výšky, i tak dokázala budit úžas. Budovy paláce se předháněly ve vysokých střeších, přepychových zahradách a terasách, z nich velkou část doplňovaly postavy stráží v nablýskané zbroji.

Všude byl vidět ruch a shon, král Kroisos si potpěl na okázalost, tím byl ostatně vyhlášený v celém známém světě, a svatba jeho dcery se měla stát událostí sezóny. Na každém nádvoří se daly spatřit davy služebníků stěhujících sem a tam různé kusy výzdoby, mísy s občerstvením, zvířata připravená k obětem či rožnění, nebo nejlépe obojímu, žádný z bohů koneckonců není vyznavačem přejídání.

Dlážděná nádvoří byla přeplněna stánky trhovců a davy návštěvníků se přelévaly ulicemi jako řeka, mezi nimi se blýskaly zlaté přilby a kopí strážců, kteří se snažili v celém tom zmatku zachovat zdání nějakého řádu. Létheia sice zastávala názor, že pozlacená zbroj působí spíše směšně než autoritativně, válečník aby si hlavně dával pozor, aby se nikde neodřel, ale nedalo se popřít, že jako demonstrace bohatství to fungovalo a lidé byli nadšeni.

Pískla ptačí řečí a za okamžik k ní slétl z výšky luňák.

„Neříkej mi, že už máš dost svatebních radovánek,“ promluvil lidským hlasem.

„Už se to nedalo vydržet,“ odvětila Létheia.

Srovnali let a zakroužili vysoko na čisté obloze, paprsky ranního slunce jim prohřívaly pířka.

Gifrix byl původem Satyr a podoba luňáka byla jen jednou ze tří, které uměl podle potřeby měnit. Apollón si ho kdysi vybral jako poslíčka a dal mu tuto schopnost, a Gifrix si nikdy nestěžoval, ale tu a tam jako by mu jeho bývalá role průvodce her a veselí malinko scházela.

„Jako kněžka ve svatební družině jsi to přece měla všechno z první ruky. Zpěvy, tance, zábava...“

„Jo, ale bez nevěsty.“

„Jak to?“

„Slyšel jsi o divadle? Ukázalo se, že naše princeznička je nadšená ochotnice a místo plánování budoucnosti radši vyrazila na zapřenou hrát. Má to logiku, všechna ta sláva kolem její svatby přitáhne davy, budou mít narváno.“

„Tak tady v Lýdii hrajou divadlo i holky? Kam to ten svět spěje.“

„Zrovna tohle by mi nevadilo. Nikdy jsem nepochopila smysl řeckých dramát, kdy básník truchlí pro pannu s boulí v rozkroku a rašícím knírem...“

„Nad tvým smyslem pro uměleckou metaforu jsem dávno zlomil hůl.“

„Koukni se, jestli ji někde neuvidíš, zrovna prchá tajnou chodbou. Má modrý plášť s kápí a zlatými lemy, takové typické ztělesnění toho, co si princezna ze zlatého paláce představuje pod pojmem nenápadnost.“

Byli už tak vysoko, že hemžení dole připomínalo lidským očím spíše mraveniště, ale pro oči luňáka nebyl problém se v tom vyznat.

„Vidím ji. Jižní brána, prodírá se opačným směrem než většina davu.“

„Dobře. Jde směrem k divadlu?“

„Teď zašla do... to jsou nějaké stánky s obloženými plackami, nebo co, přes ty plátěné stříšky nic... Aha, tady je, už jde ven a... a kruci.“

„Co se děje?“

„Je tu dvakrát, dvě holky ve stejném plášti. Jedna jde na sever k divadlu, druhá dolů směrem k řece.“

Létheia složila křídla k tělu a spustila se o něco níž, Gifrix se držel u ní a hlásil: „Ta první má naspěch, míří k té velké kašně, jak jsou tam ty sochy létajících koní.“

„Vidím. To bude ona. Nejspíš je jenom náhoda, že...“

Postava v modrém zašla do zákrytu velkého sousoší Faéthónova vozu a na okamžik zmizela z dohledu. Dvě stejné vyšly takřka současně na každé straně kašny.

„To si snad dělá...“

„Jestli tě to zajímá,“ ozval se Gifrix, „ta druhá se taky rozdvojila.“

Modré postavy se proplétaly davem a držely se v úzkých nepřehledných uličkách, ztrácely se a zase objevovaly.

„Musela vědět, že ji budu sledovat. Holka pitomá, co má za lubem?“

„Kolik už jich je? Vidím tři.“

„Tamhle jsou ještě dvě, u té půjčovny vozů a u Hermova sloupu.“

Gifrix se marně pokoušel sledovat všechny chvátající postavy zároveň.

„Možná ta pravá shodila plášť a teď už je bohové vědí kde,“ mínil.

„Neriskovala by, že ji někdo pozná. Bude to jedna z nich.“

„Ale která?“

„Jak to mám asi vědět?“

„No tak, jsi přece věštkyně. Zamysli se!“

„Kolikrát jsem ti říkala, že věštby nepřicházejí na povel. Přijdou, když to nejmíň čekáš, a nikdy ti neodhalí to, co právě potřebuješ.“

„Tak co budeme dělat? Vždyť se nám ztratí.“

„Tahle hloupá šaráda už trvala moc dlouho,“ zavrčela Létieia a vyrazila střemhlav dolů.

Jedna z modrých postav se ocitla na nádvoří jednoho z obecních domů, které sloužilo jako skladiště nepotřebných kusů výzdoby; mezi bednami a povalenými sochami zakrytými plachtou bylo jen málo lidí a povětšinou otroků směřujících za svými povinnostmi. Zarazila se, patrně neměla v úmyslu dostat se mimo ochranu davu, ale dřív, než mohla zamířit zpátky k ulici, se zasvištěním za ní dopadla Létieia a zabrzdila křídly, až se zvedl prach.

Dívka se po ní kratičce ohlédla a dala se na útěk, Létieia jedním pohybem vytrhla z toulce luk s povolenou tětivou, šlehla jím jako bičem, volný konec tětivy se omotal dívce kolem krku a strhl ji k zemi.

„Kam ten spěch?“ ucedila.

Dívka chroptěla a pokoušela se vstát, ale Létieia už stačila poznat, že to princezna není, a tak nehodlala brát žádné ohledy a uvolnila tětivu až ve chvíli, kdy si byla jistá, že jí podvodnice neuteče. Když jí pak stáhla kápi obtaženou kolem hlavy, trochu ji to zamrzelo, děvče bylo mladší, než čekala, skoro dítě, a zdálo se být vyděšené k smrti.

Dřepla si k ní.

„Jenom klid, nadechni se, vždyť já tě nesním. Co jste to vyváděly?“

Dívka stále nemohla popadnout dech, byla ve tváři rudá a natahovala k pláči.

Prostor, kde se nacházely, byl z jedné strany ohraničený stěnou skladiště, bez oken a s širokými zabedněnými dveřmi, z druhé navršenou hromadou beden a soch, bez ladu a skladu naskládaných jedna přes druhou. Z hromady trčely nohy, trup diskobola, charitky více či méně odhalené, také jedna dračí hlava s temně se lesknoucíma očima. Pár otroků, které tu Létieia zahlédla, už kvapně vyklidilo pole, dalo se očekávat, že brzy přivedou davy čumilů, v této chvíli však tu nebyl nikdo.

Náhle se ze stínu vyloupla černobílá postava a přikročila blíž.

„Co ty tady děláš?“ vyrazila Létieia, když poznala nymfu Neairu.

Šedé oči vyhlížely z bledé tváře se stále stejným chladem, ale byla v nich nyní patrná jistá roztěkanost.

„Něco se děje. Cítím to.“

„Jo, děje se to, že princezna je kdovíkdě, protože tyhle treperendy měly takový nápad k nezaplacení...“

„Já,“ pípla dívka, „já jsem vůbec nevěděla, že jde o něco špatného...“

„Ne,“ přerušil ji Neairin hlas jako zaskřípání ledu, „něco jiného. Cítím oheň.“

Létieia chtíc nechtíc musela vzít její pocity vážně, vodní nymfa a Hekatina kněžka k tomu nebude mluvit o ohni jen tak.

„Takže ty jsi odešla z paláce, protože...?“

„Někdo tam byl. A mířil sem. Sledovala jsem pach ohně.“

„Áha,“ protáhla Létieia. „Víš o tom, že to nedává úplně smysl – protože když si vezmeš všechny ty pochodně a ohřívadla, nemluvě o kadidle a všech těch pečených...“

Neaira natáhla ruku, ale Léttheiiny reflexy lovkyně ji stačily strhnout ještě o zlomeček vteřiny dřív, vzápětí těsně kolem její hlavy prolétla ohnivá koule a rozprskla se na stěně v záplavě jisker.

Léttheia strhla falešnou princeznu za nejbližší bednu, další chuchvalec ohně těsně minul její pravé křídlo. Zahlédla klikaté oranžové tělo vlnící se na dlaždicích a dvě hlavy s širokými tlamami plnými zubů, které připomínaly spíše mloka než hada, třebaže vyrůstaly z hadího těla. Každá z jednoho konce.

Sotva slyšitelné zasyčení zaznělo od země: „Hlupáku, netrefilss ji.“

„Ty taky ne!“

„Mussíš je sspálit všechny.“

„Nesstarej sse. Sspálím.“

Neaira se rozplynula ve stínu, ale Léttheia dosud slyšela její dech. Stačila natáhnout tětivu a téměř nasadit šíp, když mločí hlava vykoukla nad bednou. V tlamě se jí mihotal modrý plamínek.

Léttheia koplá oběma nohama do bedny, ta se pošoupla jen o kousek, ale dost na to aby vychýlila tlamu trochu vzhůru a plamen přeletěl nad ní i pištící dívenkou, která ležela na zemi a zakrývala si uši.

Plachta po straně hromady se vzňala, Neaira vyskočila z jejího úkrytu a plácáním dlaní hasila hořící lem šatů, Léttheia vypustila šíp, ten cinkl na hadím těle, jako by narazil do měděného plátu, a odrazil se pryč.

„Mussíme tudy!“

„Ne, tudy!“ syčely hlavy a smyčky hadího těla se kroutily a přelévaly, každý konec se pokoušel stočit jiným směrem.

Neaira uhasila šaty a popadla mísu s umělými květinami, Léttheia znovu vystřelila a zasáhla jednu otevřenou tlamu, šíp zůstal trčet vevnitř a rozhořel se plamenem. Hliněná mísa dopadla těsně vedle druhé a rozletěla se na střepy.

„No tak už ji sspal!“

„Hehám ho můhu!“

„Zmizte!“ zaslechla náhle Léttheia další hlas, slovo, jež nebylo ani doopravdy vyřčeno, spíše jen rezonovalo v mysli a ona mu rozuměla ne proto, že ovládala hadí jazyk, ale jen tím, jak dokázala naslouchat.

Neaira zvedla další kus harampádí, které jí přišlo pod ruku, Léttheia znovu natáhla luk, pak je obě oslepil záblesk světla a než rozehnalý mžitky, spatřily už jen ohořelou díru v zemi, v níž pozpátku mizela hlava s rozzářenýma rudýma očima, které se nakonec jako dva červené body ztratily ve tmě.

Neaira strhla kus hořící plachty a udupala oheň, Léttheia se posadila k plačící dívence a zkontrolovala, že jí nic nechybí.

„Co to bylo zač?“ nadhodila přes rameno.

„Ofión, řekla bych,“ odvětila nymfa.

„Ofión, prvotní had, vládce nebes? Tohle?“ pokrčila nos Léttheia.

„Ofión byl sražen Kronem z nebes a z jeho zubů vyrostly příšery. Některé docela malé, jako tahle. To jste se neučili?“

„Takže proto jsi ho ovládla? Že znáš jeho jméno?“

Neaira nepatrně pohnula obočím, nejspíš to byl její výraz nejvyššího dotčení.

„Já se s hady nezahazuji. Na rozdíl od někoho.“

„Někdo na něj mluvil a já to nebyla. Prikázal mu.“

Obě pohlédly na dívku s usazenou tváří, která už jenom v šoku nabírala ústy vzduch a nezdálo se, že by příliš vnímala okolí. Tohle nebylo moc pravděpodobné.

Létheia ji podepřela a pomohla jí posadit se na jednu krabici, Neaira zatím zamířila za roh k průchodu ven, kde se objevila dvojice zlatých strážných s několika dalšími zvědavci.

„Nic se neděje, všechno už je v pořádku,“ ujistila je a nikdo z nich se neodhodlal nějak se s ní přít.

Létheia se pokoušela přivést k sobě jejich zajatkyni.

„Jak se jmenuješ?“

„Pa... Pamfila. Já...“

„Dobře, Pamfilo, už je to dobré, nikdo ti neublíží. Ale musíš mi říct, kde je princezna Kleité. Slyšíš mě? Kde je?“

„Já jsem... ona... ona říkala, že ji budou sledovat a...“

„Ty jsi z divadla?“

„Ano, já... cvičili jsme tu hru...“

„Dobře, a pak jste nacvičili taky to, jak pomoci princezně zmizet.“

„Ona se chtěla s ním jen rozloučit,“ vyhrkla dívka.

Létheia se zvolna nadechla a pak zas pomalu vypouštěla vzduch, zatímco v hlavě se jí formovaly odpovědi tak zřejmé, že ani nemělo smysl se jimi zabývat.

„Kdo je 'on'?“ zeptala se.

„Poznala ho jednou po představení. Je Korint'an, jmenuje se Kyknos a je hrozně hezký. Obdivoval její umění, ale bylo to naprosto čisté, jenom si povídali. Chtěla ho ještě vidět a...“

„Och, Matko světla...“

„On stejně dneska odplouvá. Mají se sejít v přístavu.“

„O co jsem přišla?“ ptala se Neaira, která už se zbavila zvědavců.

„Pokud si správně pamatuju rozvrh, v poledne má princezna obřadně obětovat svoje panenství na oltáři v Héřině svatyni,“ ucedila Létheia. „Jestli si nepospíšíme, bude ten obřad symboličtější, než by bylo zdravo!“

Rozletěla se vzhůru a zaplachtila nad městem, pár výkřiků zdola naznačovalo, že tentokrát nezůstala nepovšimnuta, ale to jí teď bylo jedno.

„Gifrigu!“ křikla.

„No jo, tady. Nemám ji.“ Gifrix smutně klesl z výšky. „Snažil jsem se jich sledovat co nejvíc, ale všechny postupně shodily plášť a byl to někdo jiný.“

„Je v přístavu. Korintská loď, chystá se k vyplutí. Vidiš ji?“

„Hm, korintská, korintská... červené plachty, že? Co tamhle ta?“

Slétli níž. Přístav byl plný lodí, tlačily se jedna na druhé, ale nezdálo se, že by některá chtěla své těžce vydobyté místo opustit, spíše připlouvaly další. I ta, kterou Gifrix mínil, se jen snažila vecpat do řady, muži z posádky stáli na břehu a ti méně šťastní po pás ve vodě, tahali za lana a směřovali loď na vyhrazené místo.

Létheia přistála na dlouhém molu, jež lemovalo říční břeh. Předpokládala, že námořníci jsou muži zcestovalí, kteří už ledacos viděli, a tak by je dívka s křídly na zádech nemusela tolik vyvést z míry. Zabralo to jen částečně, ale podařilo se jí promluvit s několika Korint'any.

„Hledám muže, pohledný mladík z Korintu jménem Kyknos,“ opakovala několikrát, až se konečně kdosi upamatoval.

„Mluvil jsem s ním, umí dobře pít. Ale není to námořník. Myslím, že patří k družině nějakého hodnostáře z Athén, na soukromé lodi někde ve třetím bloku.“

„Jasně,“ pravil jeden z veslařů ve vinárně, „bývá tu každý den. Veselý chlapík, ale dneska jsem ho neviděl. Jeho loď? No... asi jedna z těch malých, co patříj zazobancům.“

„Rozhodně bydlí někde v soukromí,“ odvětil krčmář, „na volnej pokoj tu nenarazíš už týdny.“

Létheia se vrátila na vzduch a zůstala stát na břehu, nevšimala si, jak se dav kolem ní zastavuje a všichni na ni koukají.

„Cestuješ ve stínech?“ promluvila.

„Samozřejmě,“ odvětila Neaira a vystoupila z podloubí porostlého vinnou révou. „Zůstává za tebou stopa otázek a šepotání. Už jsi něco zjistila?“

„Někde tu je. A ona s ním. Která z nás ho zabije?“

„Moc si to bereš. Každý nevyznává nepolíbenost tak jako ty, lovkyně.“

„Víš ty co?“ odsekla Létheia. „Máš pravdu, co je mi do toho, jestli ze svatby sejde a bude z toho fiasko. Vždyť já si tu můžu sednout a...“

Gifrix přistál na kamenném sloupku k uvazování lodí a udýchaně si rovnal letky.

„Jedna loď vyplouvá,“ hlásil, „půl stadia na sever. Zahlédl jsem, jak cpou něco do podpalubí.“

„Co?“ vyhrkly obě kněžky.

„Pytel a trčely z něj nohy.“

Neaira vyrazila tajné slovo podsvětních bohů, zatímco Létheia zaklela pěkně po řecku.

Zvědavci kolem, kteří se drželi na pár kroků daleko, jak jim jen odvaha dovolovala, a pozorovali podivnou scénu, náhle bez výjimky pocítili v srdci podvědomou touhu dát se na útěk. Nymfa překročila okraj mola a vstoupila do vody, vlny se kolem ní zvedly jako závoj a zatočily se ve spirále, prolétla jimi a jako temný stín se rozletěla pod hladinou. Létheia udeřila křídly a vznesla se do vzduchu.